

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/69/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520201301
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2520201301.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtňa 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom: JUDr. Ján Šoltés, Mýtňa 48, Bratislava, proti žalovanej: N. C., narodená XX. M. XXXX, trvalý pobyt O. XXX/XX, R., o 10.566,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 9. júna 2021 č. k. 23Csp/44/2020-173, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 10.566,82 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 29. decembra 2017 do zaplatenia (I.) a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, o výške ktorej mal rozhodnúť súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (II.). Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1, § 53 ods. 6, 9, § 103, 565 OZ (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, písm. b), f), g), i), j), k), l), § 11 ods. 1, 2 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov do 31. mája 2017), § 92 ods. 8 ZoB (zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov do 31. decembra 2017). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere dňa 13. marca 2017, na základe ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver právnu predchodkyňou žalobkyne (Consumer Finance Holding a.s.) žalovanej, ktorý sa zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške 171,15 eur v počte splátok 120, splatných do 20. dňa kalendárneho mesiaca. Žalovaná porušila svoju povinnosť splácať dohodnuté splátky riadne a včas, v dôsledku čoho bola žalovanej zaslaná predžalobná upomienka zo dňa 26. októbra 2017 na úhradu dlžnej sumy vo výške 513,45 eur (nedoplatok na splátkach). Súčasťou upomienky bolo upozornenie veriteľa na právo zosplatiť úver v prípade nezaplatenia splátky splatnej v auguste 2017. Veriteľ preto vyhlásil okamžitú splatnosť úveru dňa 19. decembra 2017, ktorú skutočnosť oznámil žalovanej listom z 23. decembra 2017. Uznesením zo dňa 23. februára 2021 súd prvej inštancie pripustil zmenu na strane žalobkyne, keď z konania vystúpila pôvodná žalobkyňa Všeobecná úverová banka a.s. a do konania vstúpila žalobkyňa Intrum Slovakia, s.r.o. Súd prvej inštancie konštatoval, že pred skúmaním vecnej opodstatnenosti žaloby posudzoval námietku premlčania vznesenú žalovanou. Dospel k záveru o jej nedôvodnosti, keďže nárok uplatnený žalobou nebol premlčaný. K vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo ku dňu 19. decembra 2017 z dôvodu omeškania žalovanej so zaplatením splátky splatnej ku dňu 20. augusta 2017, ktorým okamihom začala plynúť premlčacia doba v súvislosti so zročnosťou celého dlhu. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola žalobkyňou podaná na súde prvej inštancie 30. júla 2020, bola podaná pred uplynutím trojročnej premlčacej doby. Žalobkyňa preukázala splnenie zákonom stanovených podmienok pre zosplatenie

celého dlhu (možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom, dlžníčka nespĺnila splátky v lehote splatnosti a veriteľ požiadal dlžníčku o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky). Z listinných dôkazov predložených žalobkyňou mal súd prvej inštancie za preukázané, že bonita žalovanej v čase poskytnutia úveru bola skúmaná v dostatočnej miere a s odbornou starostlivosťou (rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 1. decembra 2016, daňové priznanie žalovanej za rok 2015 a listina v cudzom jazyku z 25. júla 2014). Z prisúdenej istiny boli žalobkyňi priznané aj úroky z omeškania. Súd prvej inštancie preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov). Žalobkyňi, ktorá bola v spore v plnom rozsahu úspešná, vznikol voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania mal rozhodnúť súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná navrhujúc jeho zmenu zamietnutím žaloby, alternatívne jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, keďže sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná namietala záver súdu prvej inštancie, že sa nezúčastnila pojednávania bez ospravedlnenia, pretože dňa 8. júna 2021 prostredníctvom e-mailu odoslala na podateľňu súdu vyjadrenie s ospravedlnením neúčasti. Súd prvej inštancie sa obsahom vyjadrenia, ktoré uviedla žalovaná v odpore a vo vyjadrení zo dňa 20. decembra 2020 a 8. júna 2021, nezaoberal. Keďže ide o spotrebiteľský spor, v ktorom vystupuje žalovaná ako slabšia strana, bez právneho vzdelania a zastúpenia, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie ex offio poskytnúť ochranu slabšej strane, podrobiť predmetnú zmluvu súdnej kontrole neprijateľných zmluvných podmienok a povinných náležitostí v spotrebiteľskej zmluve. Žalovaná bola zaviazaná k zaplateniu vysokej sumy, ktorá je pre ňu likvidačná. Žalobkyňa pritom žiadnym spôsobom nepreukázala poskytnutie finančných prostriedkov žalovanej vo výške 10.000,- eur, ohľadom ktorej niesla dôkazné bremeno. Predložila zmluvu v ktorej je uvedené, že z úveru boli vyplatené úvery, ktoré mala u predchodcu žalobkyne vo výške 6.000,- eur, pričom vyčíslený zostatok úveru bol svojvoľný, bez možnosti akejkoľvek kontroly, výpočtu reálneho zostatku týchto úverov. Súdna kontrola mala byť zameraná na vyvodenie následkov z absencie povinných obsahových náležitostí zmluvy, neprijateľných zmluvných podmienok, dôsledkom čoho je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Aj úvery, ktoré boli údajne vyplatené právnenmu predchodcovi žalobkyne, mali byť rovnako podrobené súdnej kontrole, vrátane výpočtu zostatku týchto úverov. Výška plnenia z predmetnej zmluvy by potom nebola v takej výške, v akej si ju nárokuje žalobkyňa (istina bola preplatená). Žalovaná kvantifikovala s poukazom na základné parametre povinné náležitosti zmluvy. Súd prvej inštancie sa s tvrdeniami uvádzanými žalovanou nevysporiadal, žalovaná namietala doručenie oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Predložená doručka nebola žalovanou podpísaná a z doručky nie je zrejmé, čo je obsahom listu. Žalobkyňa nie je vecne aktívne legítimovaná a súd prvej inštancie nedostatočne skúmal jej aktívnu legítimáciu v spore. Nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa predložila rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 30. novembra 2017 a podľa tvrdenia žalobkyne bola pohľadávka vyhlásená za splatnú 19. decembra 2017. Nie je preto zrejmé ako mohla byť pohľadávka postúpená už 30. novembra 2017. Žalobkyňa predložila ako dôkaz skúmania bonity klienta rozhodnutie sociálnej poisťovne z 1. decembra 2016, listinu v cudzom jazyku z 25. júla 2014 a daňové priznanie za rok 2015. Uvedené listiny sú staršieho dátumu a v čase uzatvárania predmetnej zmluvy boli neaktuálne. Žalovaná preto zotrváva na svojom tvrdení o nedostatočnom skúmaní bonity a nekonaní veriteľa s odbornou starostlivosťou. Neprisľúchalo mu preto právo požadovať jednorazové splatenie úveru a nemohol platne postúpiť pohľadávku tretej osobe. Z činnosti žalobkyne resp. jej právnej predchodkyne je známe, že ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov, absenciou obligatórnych náležitostí zmluvy, uvádzaním neprijateľných zmluvných podmienok, v dôsledku čoho ide o úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná poukázala na princíp ochrany spotrebiteľa, ktorého neinformovanosť (nedostatočná informovanosť), mu nemôže byť na ujmu (uznesenie NS SR spis. zn. 6NCdo/9/2012). Súd prvej inštancie sa nevysporiadal vo svojom rozhodnutí s viacerými spornými otázkami a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Súd prvej inštancie sa podľa jej názoru dostatočne vypořiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Žalobkyňa poukázala na svoje vyjadrenie z 25. marca 2021 k námietkam žalovanej.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

5. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. a), b) ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

6. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. .

7. Prioritne je potrebné vychádzať zo základnej požiadavky, že každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, a to náležitou obsahovou aj formálnou úpravou zmluvných podmienok, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne nenarušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa. Práve jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy.

8. Nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (porov. rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial, C-168/05 Mostaza Claro).

9. Členské štáty Európskej únie sú povinné zabezpečiť aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

10. V súvislosti s ex offio súdnou kontrolou zmluvných podmienok je potrebné poukázať na Uznesenie Súdneho dvora Európskej únie C-76/10 POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti Iveta Korčkovská, obsahujúce jednoznačnú požiadavku na ochranu spotrebiteľa pred nečestnými klauzulami, a to vždy a za každých okolností. Súdny dvor Európskej únie judikoval, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky (C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones). Táto možnosť priznaná súdu sa považuje za nevyhnutnú na zabezpečenie účinnej ochrany spotrebiteľa, najmä s ohľadom na

nezanedbateľné nebezpečenstvo, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením (C-168/05 Mostaza Claro, C-473/00 Cofidis).

11. S poukazom na uvedené národný súd musí mať možnosť skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a musí ich skúmať ex offo (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial, C-243/08 Pannon GSM).

12. Súd, ktorý sa vysporiadáva s argumentáciou strany konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Základom pre rozhodnutie súdu sú právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné a s ktorými sa súd musí vyrovnávať.

13. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie chýba predovšetkým posúdenie jednotlivých obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy, vzhľadom na tvrdenia žalovanej o absencii obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, najmä tých, s ktorými zákonodarca spája právne významné dôsledky, konkrétne sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

14. Napriek tomu, že súd prvej inštancie zdôraznil primárnu potrebu zaoberať sa vznesenou námietkou premlčania, pred preskúmaním vecnej opodstatnenosti žaloby, túto však už následne neskúmal. Obdobne sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s obranou žalovanej, domáhajúcej sa ochrany spotrebiteľa ex offo, ktorá zahŕňa tiež posúdenie neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré je súd povinný skúmať z úradnej povinnosti. Žalovaná nebola v spore pasívna (vzhľadom na jej písomné podania) a svoju neúčast' na súdnom pojednávaní dňa 9.6.2021 vopred ospravedlnila.

15. Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo aj existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve.

16. Ustanovenie § 7 ods. 1 ZoSÚ zakotvuje povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií. Uvedené ustanovenie má zabezpečiť aby veritelia správne odhadli schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a tiež z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/153/2019).

17. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie chýba vyhodnotenie preverovania bonity žalovanej ako spotrebiteľa zo strany poskytovateľa úveru, keďže samotné vymenovanie predložených troch listinných dôkazov nie je spôsobilé nahradiť posúdenie konania veriteľa s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, tiež hrubé porušenie tejto povinnosti, s následkami podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ (bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj ilustráciou cez príslušné databázy). Ak potom veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinností podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (za ktoré sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje s príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver), úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). Dôvodnou bola preto odvolacia námietka žalovanej, týkajúca sa nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie aj vo vzťahu k skúmaniu bonity spotrebiteľa, s prihliadnutím na potrebu zadováženia aktuálnych správ a informácií relevantných pre posudzovanie schopnosti žalovanej splácať úver.

18. Žalovaná v spore odpočiatku namietala aj reálne poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 10.000 eur, s ktorou sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

19. Súd prvej inštancie bez odôvodnenia v napadnutom rozhodnutí, citoval aj ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB, ktorým je regulovaný postup banky pri postúpení peňažného záväzku alebo jeho časti tretej osobe.

20. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

21. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

22. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

23. S poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedalo vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Postrádalo tak argumentačný základ ktorého správnosť by odvolací súd preskúmal.

24. Ak súd na konkrétne argumenty strany konania zareaguje iba všeobecným konštatovaním, takáto argumentácia súdu nemôže byť považovaná za konkrétny protiargument a dostatočné vyrovnanie sa s argumentmi strany konania. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol z akých dôvodov považoval argumentáciu strany za skutkovo a právne bezvýznamnú, postupoval nedôvodne a nesúladne so základným právom na súdnu ochranu (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 153/07).

25. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktoré konanie nenahrádza prvoinštančné konanie.

26. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania posúdiť obligatórne obsahové náležitosti predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s absenciou ktorých zákonodarca spája právne významné dôsledky, predovšetkým sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (súčasne bude potrebné sa vysporiadať s argumentáciou žalovanej v uvedenom smere). Požiadavka ochrany spotrebiteľa pred nečestnými klauzulami, a to vždy a za každých okolností, vyžaduje obligatórny prieskum súdu aj vo vzťahu k neprijateľným zmluvným podmienkam.

27. V súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom súd prvej inštancie posúdi skutkové zistenia a vyjadrí právne závery na základe ktorých posúdi konanie veriteľa ako poskytovateľa úveru s odbornou starostlivosťou podľa ustanovenia 7 ods. 1 v spojení s ustanovením § 11 ods. 2 ZoSÚ.

28. Súladne so základným právom strany konania na súdnu ochranu súd prvej inštancie, na základe vykonaného dokazovania, posúdi námietku žalovanej týkajúcu sa reálneho poskytnutia dohodnutej výšky úveru veriteľom, ako aj ďalšie námietky vznesené žalovanou.

29. Svoj právny záver súd prvej inštancie zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalovanej, poskytne odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

30. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadrí skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

31. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a argumenty strán konania, ktoré skutočnosť považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, s prihliadnutím na špecifiká konania v sporoch s ochranou slabšej strany. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

32. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

33. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.